

V správny čas na správnom mieste

Ale ide hodina a je teraz, keď praví modlitebníci budú sa modliť Otcovi v duchu

a v pravde, lebo aj Otec hľadá takých modlitebníkov, ktorí by sa mu tak modlili.

Ján 4:23

Milé sestry, milí bratia, jednou vecou si môžeme byť istí. A tou je, že Pán Ježiš Kristus nás miluje. A tak vzájomne sa strážiť a zachovávať sa v láske Božej. Niekedy počujeme, že nejaký človek sa nachádzal v nesprávny čas na nesprávnom mieste. To sa hovorí vtedy, keď dôjde k nejakej ujme na zdraví, k nejakej tragédii, nehode, čo má často veľmi zlé následky. Inokedy, keď ide o nejaký vzácny zážitok, o nadobudnutie niečoho, čo svet nazýva šťastím, tak sa povie, že ten človek bol v správny čas na správnom mieste.

Čas a miesto sú dve veci, ktoré sú nerozlučne spojené. Tak je tomu aj v spojení s osobou Pána Ježiša Krista. On bol jediný, kto v maximálnej miere, môžeme povedať, že na 100 %, bol vždy v správny čas na správnom mieste. A to je skutočnosť, ktorá je pre nás Božím požehnaním, ktoré prichádza i k nám práve preto, že Pán Ježiš takto konal. Budeme uvažovať nad niektorými veršami 4. kapitoly evanjelia podľa Jána, ktoré opisujú stretnutie Pána Ježiša so ženou Samaritánkou: „A musel ísť cez Samáriu. A tak prišiel do mesta Samárie, zvaného Sichar, blízko pozemku, ktorý bol dal Jakob Jozefovi, svojmu synovi. A bola tam studňa Jakobova. Ježiš teda, unavený z cesty, sadol si takto na studňu, a bolo asi šesť hodín“ (verše 3-6).

Tu si čítame, že Pán Ježiš opustil Judsko a išiel do Galiley. V meraní nášho času bolo zhruba pravé popoludnie. Vieme si snáď predstaviť horúčavu, ktorá tam bola. Slnko páli, ale je tu aj zdroj občerstvenia. Nejde však teraz o túto vec. Ide nám o rozhovor so ženou Samaritánkou a o to, čo vyplýva z veršov 20 a 21: „Naši otcovia sa modlievali na tomto vrchu, a vy hovoríte, že v Jeruzaleme je miesto, kde sa treba modliť. Ježiš jej povedal: Ver mi, ženo, že ide hodina, keď ani na tomto vrchu ani v Jeruzaleme nebudete sa modliť Otcovi.“

Tieto verše ukazujú na určitý prelom v živote ľudí – Židov, Samaritánov a povieme i pohanov – vlastne všetkých ľudí tejto zeme. Písmo také miesta, kde došlo k prelomu v dejinách ľudstva dosť často opisuje. Niektoré z tých miest si aj priblížime.

Jedno miesto je práve to, ktoré Boh pripravil pre vrchol svojho stvorenia, pre človeka, a to je raj. Záhrada Éden bolo miesto, ktoré oplývalo všetkými krásami a bohatstvom Božieho požehnaní. Miesto, kde bol postavený človek, aby panoval nad všetkým tým, o čom Písmo konštatuje, že

„všetko bolo veľmi dobré“ – aby to všetko spravoval. Boh zveruje všetko stvorenstvo do jeho rúk. Avšak všetci dobre vieme, ako to skončilo. Žiaľ, nielen z textu Biblie, ale aj z vlastných životov.

Záhrada Éden, miesto Božej prítomnosti, Božieho požehnania, miesto, kde človek mal užívať všetku krásu Božieho stvorenia a plné Božie zaopatrenie, miesto spoločenstva s Hospodinom, je človeku zobrať. Je napísané, že Boh ich vyhnal zo záhrady Édena, z raja, a dal cherubínov s plamenným mečom strážiť cestu k stromu života.

Veci a udalosti v stvorenom svete pokračujú a priblížme si inú skutočnosť a iné miesto, ktoré sú opísané v 8. kapitole 1. Mojžišovej, kde čítame o tom, ako začali opadať vody potopy a ako Noeho koráb zakotvil na vrchu Ararat. Čítame, ako sa odohrávajú udalosti, v ktorých Boh dáva poznávať a vidieť Noemu svoj zámer – zmilovať sa nad svetom.

Najprv je to krkavec, ktorého Noe vypustil, a ktorý vyletiac odletoval a priletoval, dokiaľ nevyschli vody z povrchu zeme (verš 7). Potom je tu vypustená holubica, ktorá sa vrátila späť do korábu preto, že nenašla miesto, kde by mohla zosadnúť. Vychádzame z toho, že holubica je obrazom krotkého, čistého živočícha a ešte nemala miesto, kde by na obnaženej zemi zosadla. Ale potom, po siedmich dňoch, sa stalo to, že vyletela a prišla k nemu v čas večera, a hľa, niesla čerstvo odtrhnutý lístok z olivy vo svojich ústach – znak toho, že život na zemi sa znovu objavuje. Potom, po ďalších siedmich dňoch Noe znova vypustil holubicu, ale tá sa k nemu už nevrátila. Boh znovu uvádza zem do takého stavu, že je miestom, na ktorom je možné opäť žiť.

Vieme, že potopou bolo ľudstvo, mimo Noeho a jeho rodiny, zahladené, ale tým ešte nedošlo k tomu, že by hriech ako taký bol odstránený. A preto sú v Božom slove miesta, z ktorých sa dozvedáme, že napríklad Jakob v 28. kapitole 1. knihy Mojžišovej v jednej súvislosti konštatuje: „Aké strašné je toto miesto!“ (verš 17). Toto konštatovanie o mieste je spojené s tým, že tu prebýva, alebo je tu prítomný Hospodin. I z tohto verša a z týchto miest (verše 11-18), i keď nás to možno prekvapí, vidíme, že prítomnosť Hospodina Boha nie je vždy spojená len s pokojom, s radosťou a s láskou. Podľa toho, v akom stave je ľudské srdce, miesto, na ktorom je Boh prítomný, môže byť strašné miesto. Je to miesto, na ktorom človek vždy musí mať veľkú bázeň a úctu.

Podobne tak to bolo aj s Mojžišom, keď prišiel na miesto, kde na púšti horel ker. Tam zaznel hlas a počul slovo: „Nepribližuj sa sem! Zozuj svoju obuv zo svojich nôh, lebo miesto, na ktorom stojíš, je svätá zem“ (2. Mojžišova 3:5). Môžeme konštatovať, že sú starozákonné miesta, na ktorých sa nachádza alebo kam prichádza Božie dieťa, ktoré sú sväté a to pre skutočnosť, že tam „prebýva“, že je tam prítomný Hospodin Boh.

Posunieme sa v čase dopredu a v 20. kapitole 2. Mojžišovej čítame: „A Hospodin riekol Mojžišovi: Takto povieš synom Izraelovým: ...Neučinite si v obecenstve so mnou strieborných bohov alebo zlatých bohov; neučinite si. Oltár mi spravíš zo zeme, a obetovať budeš na ňom... Na každom mieste, na ktorom dám sláviť pamiatku svojho mena, prídem k tebe a požehnám ťa“ (verše 22-24). Táto skutočnosť znamenala pre Mojžiša, pre izraelský národ, veľmi veľa, lebo je tu výstraha: „Majúc obecenstvo so mnou“, hovorí Boh, „nebudete mať cudzích bohov“. Nevybudujete si, nepostavíte si, nezhotovíte niečo, čo by bolo takým, že sa tomu budete klaňať a budete to uctievať. Pre Izrael malo obecenstvo so živým Bohom toto pravidlo: postaviť oltár zo zeme, oltár z kameňa a pokyny, ako ho zhotoviť a ako na ňom uctievať (verše 25-26). To, na čo chceme položiť dôraz je, že: „Na každom mieste, na ktorom dám sláviť pamiatku svojho mena, prídem k tebe a požehnám ťa“. Boli teda miesta, ktoré Boh určil a ktoré dal, kde sa mala sláviť pamiatka jeho mena. A tak to bolo až do tých dní, o ktorých čítame v 4. kapitole evanjelia podľa Jána. Je tu chrám, je tu Jeruzalem, je tu miesto, o ktorom Židia hovoria, ako to povedala aj Samaritánka, kde sa treba modliť k Bohu: „Ale my, Samaritáni, máme zase iné miesto a iný

oltár, kde sa modlíme a kde oslavujeme toho istého Boha“. Pán Ježiš jej však teraz hovorí – a to je tá, už naznačená zmena, že ide hodina, kedy sa veci budú meniť. Nebude rozhodujúce miesto. Nebude to chrám v Jeruzaleme a nebude to ani na „tomto vrchu“ (verš 20). Nakoniec vieme, že o niekoľko rokov chrám prestal existovať, a že tie mnohé miesta, kde bol Boh uctievaný, zanikli. Avšak zostalo to, čo je tu napísané – a o čo tu teraz ide. Ide tu o Ducha a ide tu o Pravdu. Toto sú veci spojené s pravými modlitebníkmi.

Kráľ Šalamún, keď postavil chrám, (1. Kráľov 8:13) povedal slová v zmysle, že vybudoval dom a vybudoval stále miesto, kde bude Hospodin, Boh oslavovaný. Zároveň v tej istej kapitole v 27. verši potom pokračuje: „Či v skutku bude Boh bývať na zemi?“ Ako keby prorocky vyslovil to, čo teraz nachádzame potvrdené v rozhovore pri Jakobovej studni, totiž, že Božia prítomnosť a miesto pre slávenie Boha, nie je vymedzené prostredím, na ktoré má človek prichádzať.

Sú iné miesta – a teraz mám na mysli miesta Písma, ktoré vedú k tomu, že nastala iná doba. A tou dobou a miestom prelomu je Golgota. Toto je miesto, kde končia starozákonné obete. Toto je miesto, kde pre Židov ako takých končí to, čo bolo spojené s obeťami podľa zákona a so všetkým, čo bolo ustanovené Mojžišovým zákonom.

Náš veľkonočný Baránok je zabitý. Miestom je Golgota. Teraz je však miestu nadradený stav srdca alebo ducha človeka.

Miesta, kde v dnešnej dobe slávime Boha, sú naše spoločné zhromaždenia, naše zbory, ktoré, vďaka Bohu, sme si mohli zriadiť. A je to aj naša modlitebná komôrka. Avšak pravdou zostáva i v tejto dobe pandémie, a nech nás nemýli skutočnosť, že aj Pamiatku Pánovu slávime takýmto spôsobom, že aj tomuto miestu je nadradený stav srdca, stav ducha človeka. Preto sú tu tie už citované verše z 20. kapitoly 2. Mojžišovej, ktoré sa opakujú v 12. kapitole v 5. Mojžišovej, v ktorých Boh hovorí, prízvukuje – na každom mieste.

Slovami Písma z 18. kapitoly Matúšovho evanjelia môžeme povedať, že dnes takým miestom Božej prítomnosti je to miesto, „kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som i ja v ich strede“ (verš 20). Kde sa dvaja, traja stretnú zhodne v mene Pánovom, to je to miesto, kde je Božia prítomnosť zaslúbená. Stretnutie v mene Ježiša Krista je zárukou jednoty srdc tých, ktorí sa stretávajú.

Nebudeme o nich hovoriť, ale sú to ešte aj iné miesta, ktoré sú významným medzníkom v živote ľudstva, jednotlivca. V prvom rade už spomenuté miesto Golgoty. Je to hrob, do ktorého bol položený po smrti na kríži Pán Ježiš Kristus. Ďalej je to to slávne miesto, ktoré mu je po vykonanom diele našej záchrany a spásy dané. Je to miesto po pravici Božej – miesto, kde je Ježiš Kristus z Nazareta, náš Spasiteľ, korunovaný cťou a slávou.

A potom sú ešte iné miesta, ktoré si z Písma môžeme priblížiť. To sú miesta budúcnosti. Napríklad miesto, na ktoré Pán zostúpi, keď opäť príde na túto zem. A potom je tu miesto, na ktoré sa iste všetci tešíme. Pán Ježiš o ňom svojim učeníkom pred odchodom k Otcovi hovoril: „V dome môjho Otca je mnoho príbytkov; keby nebolo tak, povedal by som vám to, pretože vám

idem prihotoviť miesto a keď odídem a prihotovím vám miesto, prídem zase a poberiem si vás k sebe, aby ste tam, kde som ja, aj vy boli“ (Ján 14:2-3).

Toto je, bratia a sestry, miesto, ktoré máme, ktoré máš ty, drahá duša, keď si uverila v Pána Ježiša Krista, ako v svojho Spasiteľa. Miesto v sláve Božieho, Otcovho príbytku.

Sme vďační Pánovi, že už tu, v týchto zemských podmienkach môžeme vedieť, aké je naše postavenie pred Bohom a kde je miesto nášho budúceho konečného prebývania. Bude to určite krásna doba. Doba, ktorá nie je určená časom, ale je vyjadrená pojmom večnosť. To je budúcnosť, keď budeme s našim Pánom na jednom mieste. Ale kde je miesto pre Boha dnes?

Jedno miesto, kde je Boh prítomný skrze svojho Ducha, je Cirkev, ktorá je, ako hovorí Písmo, chrám živého Boha, domom Božím, miestom, kde je skutočná prítomnosť Pána Boha.

Tým druhým miestom, kde Boh dnes prebýva, je jednotlivec, každý jeden, kto miluje Pána Ježiša Krista. Pán Ježiš povedal Júdasovi, nie tomu Išariotskému: „... Keď ma niekto miluje, ten bude ostríhať moje slovo, a môj Otec ho bude milovať, a prídem k nemu a urobíme si u neho príbytok“ (Ján 14:23).

Miesto pre Boha je v Cirkvi a vo mne a v spojení nás v Božej láske, v láske Kristovej. Verím, že Boh, či Pán Ježiš Kristus, má to svoje pravé, vyvýšené, nami oslavované miesto v nás i uprostred nás, ktorí sme jeho ľuďom. Nech myšlienky a úvahy o čase a mieste Božej prítomnosti sú upriamené k stavu nášho srdca. Boh je na každom mieste a v každom čase všade tam, kde sa nachádzame my v stave pokory, bázne a vďaky. Tam je Boh s nami a bude s nami až na veky.